

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ
ΕΛΕΝΗ/ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

Αθήνα 2021

ΣΕΙΡΑ: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ (αρ. σειράς 301)

Τίτλος: ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ/ΕΛΕΝΗ/ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

Συγγραφέας: Ελένη Χωρεάνθη

Συντονίστρια έκδοσης: Καλλιόπη Αγραφιώτη

Τόπος και Χρονολογία έκδοσης: Αθήνα, Νοέμβριος 2021

Σελίδες: 240

Διάσταση σελίδας: 15x23 cm

Γραμματοσειρά: PF Garamond

Χαρτί: γραφής 100 gr

ISBN: 978-618-201-296-3

Εκδόσεις: 24γράμματα / Γιώργος Δαμιανός

Διεύθυνση / Κεντρική Διάθεση:

Λεωφόρος Πεντέλης 77, Χαλάνδρι 152 34

Τηλ.: + 30 210 612 70 74

Email: info@24grammata.com

Web site / e-shop: www.24grammata.com

Copyright © 2021 24γράμματα

Η γραφιστική επεξεργασία

έγινε στο ατελιέ γραφικών τεχνών

των εκδόσεων «24 γράμματα»

(Λεωφ. Πεντέλης 77, Χαλάνδρι, τηλ. 210 612.70.74)

Υπεύθυνη ψηφιακής σελιδοποίησης: Βάσω Σπλήρα

Φωτογραφία εξωφύλλου: freerick.com

Δημιουργία εξωφύλλου: Βάσω Σπλήρα

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ
ΕΛΕΝΗ/ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

24 γράμματα
εκδόσεις

Περιοχόμενα

Ελένη 11

Ιφιγένεια εν Αυλίδι 169

Ελένη

ΕΛΕΝΗ
ΝΗ

Ελένη

ΕΛ
Ξ
Λ

ΕΛΕΝΗ
ΕΛΕΝΗ
ΕΛΕΝΗ

Μοίρα κι αυτή η δική μου!

Αχ! Τι μοίρα κι αυτή η δική μου! Σαν τι τάχα θα μπορούσα εγώ να κάμω για να την αλλάξω; Αχ, τι μου έλαχε να πάθω η δύστυχη! Είμαι μια σκλάβα, καταδικασμένη να ζω μ' αυτή την κατάρα που με δέρνει τόσα χρόνια! Δέκα και βάλει! Ποιος ξέρει πόσο θα κρατήσει ακόμα...

Όλοι πιστεύουν ότι με τη θέλησή μου είχα ακολουθήσει τον Πάρη στην Τροία. Όλη η Ελλάδα με έχει καταδικάσει. Κανείς άλλος, εκτός από μένα δε γνωρίζει το δράμα το δικό μου. Κανείς δεν ήξερε το τρελό παιγνίδι των θεών. Κι εγώ η άμοιρη να μαραζώνω, ξεχασμένη και καταδικασμένη από όλους, πάνω από δέκα χρόνια μέρες, δε βολεί να τα μετρήσω, με πληγώνει, εδώ σε τούτη τη γωνιά της γης, πλάι στο μεγάλο ρέμα του Νείλου με τα πολλά νερά. Δεν είναι εύκολη υπόθεση.

Πλούσιος τόπος, ωραίος, καρπερά χωράφια, ήσυχoi άνθρωποι, κάμποι απέραντοι. Δεν έχει βουνά εδώ. Ίσα-με κει που φτάνει το μάτι βλέπεις μια ατέλειωτη άπλα σκεπασμένη με τροφαντά σπαρτά. Γόνιμα χώματα.

Εδώ δε χρειάζεται να βρέξει ο ουρανός για να ποτιστεί η γη και να βλαστήσει ο κόπος των ανθρώπων. Έχει το Νείλο της, το θεϊκό ποτάμι, η Αίγυπτος. Όπως λιώνουν τα χιόνια, όταν ζεστάνει ο καιρός, κατεβάζει άφθονα νερά και ποτίζει την απέραντη πεδιάδα ίσαμε κει που δε φτάνει πια μάτι ανθρώπου. Ούτε ξέρει κανείς από πού πηγάζει το ποτάμι αυτό, μπορεί κι από τον ουρανό! Είναι ευλογία για τον τόπο. Ο Νείλος κάνει εύφορη τη γη ετούτη. Αυτός την πλουτίζει με χώμα καρπερό που κουβαλάει ακούραστα, και με νερά αστείρευτα χειμώνα καλοκαίρι.

Στην αρχή που μ' έφεραν εδώ του Δία οι βουλές, ήταν καλά. Τότε ζούσε ο Πρωτέας. Είχε τα πλούσια μέγαρά του στο Φάρο, στο νησί, και κατοικούσε στο νησί αυτό, αλλά βασίλευε σ' ολόκληρη την Αίγυπτο. Τι να πω γι' αυτό τον τίμιο άνθρωπο! Ήταν πολύ καλός κι άξιος βασιλιάς. Υπέροχος άνθρωπος, σπάνιο είδος βασιλιά. Δίκαιος, ενάρετος, ό, τι και να πω δεν είναι υπερβολή. Με σεβάστηκε. Τώρα, ήρθε η ώρα, θα τα πω, δεν μπορώ να κρατήσω άλλο το στόμα μου κλειστό, θ' αποκαλύψω όλα όσα είδα κι έζησα εδώ στον τόπο της εξορίας μου. Φτάνει πια να με κατηγορούν άδικα. Μου φόρτωσαν του κόσμου την κατακραυγή. Ίσως χρειαστούν πολλοί αιώνες για να μάθει ο κόσμος όλος την πικρή μου αλήθεια.

Ο Πρωτέας, αιωνία του η μνήμη, στα νιάτα του παντρεύτηκε μια από τις κόρες του Νηρέα, την όμορφη

Νηρηίδα Ψαμάθη, όταν εκείνη για χάρη του παράτησε τον πρώτο άντρα της, τον Αιακό. Το πώς και το γιατί δεν το ξέρω. Θα υπήρχε βέβαια κάποιος λόγος. Πάντως ζούσαν ευτυχισμένοι σ' αυτά εδώ τα μεγαλοπρεπή ανάκτορα στο Φάρο. Η Νηρηίδα Ψαμάθη έφερε στον κόσμο δυο παιδιά του Πρωτέα, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι. Στο αγόρι έδωσαν το όνομα Θεοκλύμενος που σημαίνει, λένε, ότι πέρασε όλη του τη ζωή εδώ στη γη σεβόμενος τους θεούς. Το κορίτσι τους, τη μικρή βασιλοπούλα, το καμάρι της Ψαμάθης, στα μικράτα της την έλεγαν Ειδώ, τόσο όμορφη και χαριτωμένη ήταν, λένε, ένα πλάσμα τρυφερό, έξυπνο, αλλιώςτικο από τ' άλλα τα μωρά, χαρισματικό. Και πρέπει να ήταν έτσι, όπως λένε. Αργότερα, όταν η Ειδώ μεγάλωσε και ήρθε ο καιρός της παντριάς της, φάνηκαν τα θειικά δώρα που κληρονόμησε από τον παππού της το Νηρέα: Είχε πάρει από εκείνον το χάρισμα της προφητείας. Η Ειδώ γνώριζε όλες τις βουλές των θεών, όπως εκείνος ο περίφημος βασιλιάς, και μπορούσε να προλέγει τα παρόντα και τα μέλλοντα. Έτσι της έδωσαν άλλο όνομα, την είπαν Θεονόη. Σπουδαία προφήτις η παρθένα Θεονόη!

Είπα, θα τα φανερώσω όλα τώρα, δεν αντέχω άλλο! Έχω φρίξει με όσα διαδίδουν οι Έλληνες σε βάρος μου. Πρέπει να μάθει όλος ο κόσμος την αλήθεια. Αρκετά! Έφτασε ο κόμπος πια στο χτένι. Το ποτάμι ξεχειλίστηκε. Έχω κι εγώ χρέος να υπερασπιστώ τον εαυτό μου, την τιμή μου. Τόσα χρόνια ζω κουβαριασμένη μέσα σ' ένα φοβερό ψέμα. Δεν το αντέχω άλλο!

Δεν έχω έρθει στον κόσμο από τα κλαριά κι εγώ, ούτε είμαι καμιά γυναίκα από τόπο άγνωστο ριγμένη

εδώ από μωρό. Έχω κι εγώ πατρίδα και μάλιστα πολύ γνωστή, ξακουσμένη. Είμαι από τη φημισμένη Σπάρτη, από τη γη που την ποτίζει ο Ευρώτας και την κάνει εύφορη. Δεν είναι βέβαια ο κάμπος της απέραντος. Έχει ολόγυρα βουνά θεόρατα που σ' εμποδίζουν να δεις πίσω από αυτά, δεν είναι όπως εδώ, αλλά η δόξα της Σπάρτης και το όνομά της έχει φτάσει στα πέρατα του κόσμου. Σ' αυτό βοήθησε κι ο μύθος ο δικός μου βέβαια, η περίφημη «αρπαγή της Ωραίας Ελένης», που να μην έσωνα να γεννηθώ «Ωραία». Τι κέρδισα εγώ από την ομορφιά μου; Την εξορία και του κόσμου την κατακραυγή!

Ξέρω και καυχιέμαι το πως είμαι κόρη του Τυνδάρεω, του βασιλιά της Σπάρτης, και της πανέμορφης της Λήδας. Αλλά είπα, θα τα φανερώσω όλα όσα έχουν σχέση με μένα. Τυπικά πατέρας μου είναι ο Τυνδάρεως και ήμουν το καύχημά του, το καμάρι του. Αλλά υπάρχει ένα μυστήριο, ένα παραμύθι γύρω από τη γέννησή μου. Διαδίδεται ευρέως και το πιστεύει ο πολύς κόσμος, του αρέσουν τα σκάνδαλα και τα περίεργα, ότι πατέρας μου πραγματικός είναι ο Δίας... Από πατέρα στην ουσία είμαι κόρη του μεγάλου Δία.

Λένε, πως όταν ο Δίας είδε τη μάνα μου, τη Λήδα, παντρεμένη βέβαια με τον Τυνδάρεω και με παιδιά μάλιστα, θαμπώθηκε από την ομορφιά της. Την ερωτεύτηκε παράφορα. Και τι θα του κόστιζε; Μεταμορφώθηκε σε πουλί, έγινε κύκνος. Και για να αποφύγει τάχα έναν αετό που τον κυνηγούσε, τέχνασμα ήταν αυτό, πετούσε τρομαγμένος δώθε κείθε κι έψαχνε τόπο ασφαλή για να

κρυφτεί και να γλιτώσει από το αρπακτικό πουλί. Και δε βρήκε, λένε, ασφαλέστερο μέρος από το κρεβάτι και την αγκαλιά της μάνας μου, της Λήδας. Και κατάφερε με τις γαλιφιές του να την αφήσει έγκυο! Ξέρω κι εγώ τι κόλπα μεταχειρίστηκε για να την ξεγελάσει! Ο Δίας έχει τον τρόπο του να πετυχαίνει ό, τι θέλει. Φυσικά αν όλα αυτά που λένε είναι αλήθεια. Ο κόσμος λέει πολλά. Έχει μεγάλη φαντασία, με παραμύθια τρέφεται. Καρπός αυτού του παράφορου έρωτα είμαι κι εγώ η κακότυχη, η μισητή Ελένη. Αυτό το όνομα μου έδωσαν. Και σημαίνει όλα όσα συνέβησαν μετά την υποτιθέμενη αρπαγή μου: Ότι είμαι υπεύθυνη εγώ για την καταστροφή πόλεων: Ελέπτολις, για την καταστροφή των πλοίων: Ελέναυς, ακόμα και για τον αφανισμό των ανδρών: Έλανδρος! Δε θέλω πια να επεκταθώ άλλο. Με τρομάζει ακόμα και η σκέψη πως εξαιτίας μου έγιναν όλα αυτά. Και να μην μπορώ να αντιδράσω, να μην μπορώ να πράξω διαφορετικά. Να μην μπορώ να υπερασπιστώ τον εαυτό μου στο αιώνιο δικαστήριο του μύθου. Ερήμην με δικάζουν. Κι ο λόγος για τον οποίο έπαθα όλα αυτά που έπαθα και μαζί μου ολόκληρη η Ελλάδα, οι πόλεις, τα καράβια και οι Έλληνες, είναι γελοίος. Τώρα θ' ανοίξω κι εγώ το στόμα μου και θα τα φανερώσω όλα. Κουράστηκα να καταχωνιάζω μέσα μου τη συμφορά. Ήρθε η ώρα να μιλήσω κι εγώ. Να μάθει ο κόσμος επιτέλους την αλήθεια και να πάψει να με κατηγορεί ως υπεύθυνη για τις συμφορές των Ελλήνων.

Το τάμα της Αφροδίτης

Να πώς έχουν τα πράγματα:

Παλιά, τότε που πάντρευαν στον Όλυμπο τη θαλασσινή θεά Θέτιδα με τον Πηλέα, δεν είχαν καλέσει στο γάμο τη θεά Έριδα, για να μην κάμει καμιά φασαρία και χαλάσει το γλέντι, ενώ καλεσμένοι ήταν όλοι οι θεοί. Και τι σκαρφίστηκε κι εκείνη για να χαλάσει το γλέντι; Πήρε ένα μύλο ολόχρυσο, έγραψε πάνω τη καλλίστη, που θα πει, στην ομορφότερη, το έκρυψε στον κόρφο της, πήγε στο γάμο απρόσκλητη και χώθηκε ανάμεσα στους καλεσμένους. Σε μια στιγμή που είδε την Ήρα, την Αφροδίτη και την κόρη του Δία, την Αθηνά, να τα λένε οι τρεις τους, οίγουρα θα κουτσομπόλευαν τις άλλες, με τρόπο πήγε κι έριξε ανάμεσά τους το χρυσό μύλο.

Αυτό ήταν! Μόλις το είδαν εκείνες, άρχισαν τον καυγά. Και τι καυγά! Αναστάτωσαν τον Όλυμπο. Η κάθε μια το ήθελε για τον εαυτό της. Ποια γυναίκα, ας είναι και θεά, να παραδεχτεί πως είναι άλλη ομορφότερή της!

Ο Δίας ανησύχησε. «Θα μας χαλάσουν το γλέντι», σκέφτηκε. Και λέει στον Ερμή:

-Γιε μου, τις βλέπεις πώς μαλλιοτραβιούνται οι αστόχαστες;

-Τις βλέπω. Τι θέλεις να κάμω; Να τους βάλω μυαλό; Ή μήπως μπορώ να τις ξεχωρίσω εγώ; Μ' ακούνε εμένα; Τις θες να κάμω;

-Να τις πάρεις και να τις πας μακριά, απέναντι στην Ίδη, στο βουνό, λέω, της Τρωάδας και να τις παραδώσεις στον Αλέξανδρο, το γιο του βασιλιά Πριάμου, που

βόσκει τα κοπάδια του πατέρα του εκεί. Αυτός θα δώσει λύση στο πρόβλημά τους. Να φύγουν από δω, να μην τις βλέπω!

Άλλο που δεν ήθελε ο Ερμής, είχε βαρεθεί κιόλας τα γλέντια, τις πήρε και τις πήγε στον Πάρη ή Αλέξανδρο, στην Ίδη. Είχε δυο ονόματα ο ανεπρόκοπος γιος του Πριάμου. Τώρα που το σκέφτομαι, τι έφταιγε κι αυτός ο ρημάδης, πiónι της μοίρας ήταν όπως κι εγώ. Και τι κέρδισε κι αυτός; Η μοίρα του ήταν χειρότερη από τη δική μου.

Πάνε λοιπόν αναψοκοκκινισμένες από το θυμό τους και οι τρεις θεές μπροστά στον Πάρη να τους πει ποια είναι η ομορφότερη. Κι αρχίζουν τα ταξίματα, ποια να δαλεάσει περισσότερο το πανέμορφο βασιλόπουλο.

-Αν προτιμήσεις έμένα, του λέει η Ήρα, θα σε κάμω κύριο της Ασίας.

-Εγώ θα σε γεμίσω δόξα, του έταξε η Αθηνά.

-Εγώ θα σε βοηθήσω να πάρεις γυναίκα σου την ομορφότερη γυναίκα του κόσμου, τη γυναίκα του Μενελάου, την Ωραία Ελένη, τη βασίλισσα της Σπάρτης, του έταξε η Αφροδίτη.

Και ο Πάρης φυσικά προτίμησε το δώρο της Αφροδίτης. Νίκησε το δικό μου κάλλος, η ομορφιά, αν είναι ποτέ δυνατό να θεωρηθεί καλοτυχία η δυστυχία. Αυτή η ομορφιά ήταν η δυστυχία μου. Αυτή κατάστρεψε κι εμένα κι έστειλε στον Άδη τόσον κόσμο.

Άλλο που δεν ήθελε ο Πάρης. Η φαντασία του κάλπασε. Ο εγωισμός του φούντωσε. Τρελάθηκε στην ιδέα

πως θα με παντρευτεί. Τα παράτησε όλα, βουνά της Ίδης και βόδια και στάβλους, ναύλωσε καράβι, διέσχισε το Αιγαίο και να τον ήρθε στη Σπάρτη ταξιδευτής τάχα, αλλά με σκοπό να με πάρει από τον άντρα μου και να με κάμει γυναίκα του. Καλά τα κατάφερε ίσαμε κει ο δυστυχής, ο ονειροπαρμένος Πάρης. Αλλά μόλις βρήκε την κατάλληλη ευκαιρία που έλειψε ο άντρας μου και ήταν έτοιμος να με πάρει θέλοντας και μη από το σπίτι μου και να φύγουμε κρυφά για την Τροία, μπήκε στο δρόμο του η Ήρα.

Η Ήρα δεν μπορούσε να κωνέψει την προσβολή που της είχε κάμει, όταν έδωσε το χρυσό μύλο στην Αφροδίτη και δεν τη βοήθησε να νικήσει την Αφροδίτη. Και τι έκαμε η πανούργα: Έδωσε πνοή ζωής σ' ένα πλάσμα αέρινο, σ' ένα αιθέριο ομοίωμά μου, σ' ένα φάντασμα που η ίδια έφτιαξε κι αυτό πρόσφερε στο γιο του βασιλιά Πριάμου. Και νομίζει ο φουκαράς πως αγκαλιάζει εμένα, τι ειρωνεία, τι ολέθρια πλάνη, τι πίστη χωρίς αντίκρισμα, άδεια, χωρίς περιεχόμενο, αφού ποτέ δε μ' έχει αγγίξει εμένα.

Ο Δίας πάλι εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία που του δόθηκε με τη δήθεν αρπαγή μου και έριξε κι άλλες συμφορές πάνω σε τούτες που βρήκαν εμένα. Ξεσήκωσε τα κούφια μυαλά των Ελλήνων, και τα έβαλαν με τους κακόμοιρους Φρύγες, για να τους τιμωρήσουν τάχα που δέχτηκαν εμένα. Στην πραγματικότητα ο Δίας απέβλεπε στο να ανακουφίσει τη μάνα γη από το βάρος των θνητών. Είχαν, λέει, πληθύνει πολύ οι άνθρωποι και δεν άντεχε η έρμη γη να σηκώνει τόσο μεγάλο βάρος... Κι

όχι μόνο γι' αυτό. Υπήρχε κι άλλος λόγος που έπρεπε να γίνει αυτός ο πόλεμος: Να γίνει γνωστό σ' όλο τον κόσμο το όνομα του πιο γενναίου άντρα της Ελλάδας, του Αγαμέμνονα. Έτσι έχουν τα πράγματα.

Στην ουσία δεν ήμουνα εγώ το κίνητρο, δεν ήμουνα εγώ εκείνη για την οποία έγινε αυτός ο πόλεμος κι έκρινε τη δύναμη των Φρυγών και την ανδρεία των Ελλήνων, αλλά το όνομά μου. Εγώ δεν πήγα ποτέ στην Τροία. Ιδέα δεν έχω από την πόλη του Πριάμου και τους Φρύγες. Εμένα, τότε που η Ήρα έδωσε στον Πάρη το φάντασμά μου, ο Δίας δε μ' άφησε απροστάτευτη. Με εντολή του, μ' άρπαξε ο Ερμής, με τύλιξε μέσα σ' ένα σύννεφο, μ' έκρυψε στις πτυχές του αιθέρα και μ' έφερε σ' αυτά εδώ τα μέγαρα του Πρωτέα και μ' εμπιστεύτηκε σε κείνον τον τίμιο άνθρωπο, γιατί τον ξεχώριζε ως τον πιο έντιμο από όλους τους θνητούς, το μόνο άνθρωπο που θα με σεβόταν, για να μην κηλιδωθεί ο γάμος μου με το Μενέλαο.

Από τότε εγώ βρίσκομαι εδώ κι ο ταλαίπωρος ο άντρας μου, χωρίς να ξέρει, πιστεύοντας εκείνο το ολέθριο ψέμα, τη δήθεν αρπαγή μου από τον Πάρη, ξεσήκωσε την Ελλάδα, μάζεψε πολύ στρατό, έπλευσαν εναντίον της θεοφρούρητης Τροίας με τα απόρθητα τείχη. Πολλές ψυχές, εξαιτίας μου, πέθαναν μέσα στα νερά του Σκαμάνδρου. Αλλά κι εγώ η ταλαίπωρη είμαι καταραμένη και νομίζουν όλοι πως φταίω για όλα εγώ που πρόδωσα τάχα τον άντρα μου και αναγκάστηκαν οι Έλληνες να κάμουν το μεγάλο πόλεμο που κράτησε τόσα χρόνια.

Κάθομαι εδωνά και σκέφτομαι: Γιατί ζω πια; Σαν τι να περιμένω κι από ποιον; Βέβαια, θυμάμαι, θυμάμαι

ακόμα τα λόγια που είχα ακούσει από τον ίδιο τον Ερμή, τότε που με έφερε εδώ: Θα κατοικήσω ξανά, είχε πει, στην πεδιάδα της Σπάρτης με τον άντρα μου, που θα μάθει κάποτε πως εγώ δεν πήγα ποτέ στην Τροία, για να μην πλαγιάσω ποτέ με κανέναν άλλον άντρα. Ναι, τα θυμάμαι εκείνα τα παρήγορα λόγια του θεού. Όμως προς τι; Ποιο το όφελος;

Όσο έβλεπε το φως του ήλιου ο καλός εκείνος άνθρωπος, ο Πρωτέας, προστάτευε τους γάμους μου με το Μενέλαο. Δεν τολμούσε να με αγγίξει κανείς. Αλλά από την ώρα που έκλεισε τα μάτια και τον κάλυψε το σκοτάδι της γης, ο γιος του πεθαμένου με κυνηγάει να με κάμει γυναίκα του. Μα σε καμιά περίπτωση εγώ δεν δέχτηκα και δεν πρόκειται να δεχτώ να ατιμάσω τον πρώτο και μοναδικό άντρα μου. Και για να αποφύγω τον επίδοξο άντρα που με κυνηγάει, βρήκα καταφύγιο στον τάφο του Πρωτέα. Τιμώντας τη μνήμη εκείνου, προσπέφτω ικέτιδα στο μνήμα του Πρωτέα, και τον θερμοπαρακαλώ να με βοηθήσει να μην ντροπιάσω τον άντρα και το γάμο μου. Είναι που είναι μισπτό το όνομά μου στην Ελλάδα, μην τύχει και ντροπιαστεί και το σώμα μου εδώ...

Ο Έλληνας ναυαγός και το... φάντασμα

Γονατιστή μπροστά στο μνήμα του Πρωτέα μονολογούσε η Ελένη. Μα τα βαριά βήματα και τα λόγια κάποιου άντρα που πλησίαζε την ξάφνιασαν. Σταμάτησε απότομα το παραλήρημα και στράφηκε προς το μέρος από όπου ερχόταν ο απρόσμενος επισκέπτης. Άκουσε καθαρά τι έλεγε ο ξένος, γιατί μιλούσε τη γλώσσα τη δική της:

-Ήθελα να ήξερα, έλεγε εκείνος, ποιος κυβερνάει ετούτα δω τα δώματα που είναι τόσο καλά οχυρωμένα. Από αυτά που βλέπω, μου μοιάζει πολύ με πλουσιόσπιτο. Βλέπω βασιλικούς περίβολους, βωμούς, θαυμάσια περιτείχια... Ουφ! Τι με νοιάζει εμένα... Δεν πα να...

Εκεί η λαλιά του κόπηκε, απόμεινε άλαλος για μερικές στιγμές, σαν είδε την Ελένη. Πισωπάτησε, χτύπησε με το πόδι του τη γη για να βεβαιωθεί πως δεν ονειρεύεται και ύστερα από την πρώτη ταραχή και στρέφοντας αλλού το πρόσωπό του, για να μην τη βλέπει, είπε:

-Θεοί! Τι μου συμβαίνει; Μπας και τρελάθηκα; Ποια είναι αυτή η μορφή που βλέπω; Βλέπω ζωντανό το φάντασμα το φονικό της πιο μισητής γυναίκας που για το χατίρι της χάθηκαν άδικα τόσες ζωές; Αυτής που κατάστρεψε το Πανελλήνιο κι εμένα τον ίδιο; Σε μισώ, είσαι φτυστή η Ελένη. Αχ, και να σε περιφρονούσαν και οι θεοί τόσο πολύ, όσο εσύ μοιάζεις στην Ελένη, πολύ θα χαιρόμουν. Ορκίζομαι, γυναίκα, πως θα σε σκότωνα με τούτο δω το αλάθειτό μου βέλος, αν δεν βρισκόμουν σε ξένη χώρα, έτσι για να σ' εκδικηθώ από μίσος, μόνο και μόνο επειδή είσαι ολόγεια η κόρη του Δία.

Ακούοντάς τον η Ελένη ανατρίχιασε. Μα δεν έχασε το θάρρος της.

-Δυστυχισμένη άνθρωπε, όποιος κι αν είσαι, τι σου συμβαίνει; Γιατί με αποφεύγεις στρέφοντας αλλού το πρόσωπό σου; Μισείς εμένα για τις συμφορές που προξένησε εκείνη στους Έλληνες;

Ο ξένος άντρας συνήλθε. Έριξε ένα θλιμμένο βλέμμα στη γυναίκα που στεκόταν αγέρωχη μπροστά του. Ντράπηκε που συμπεριφέρθηκε έτσι.

-Ποπό τι είπα! έκαμε μετανιωμένος. Παραφέρθηκα. Δεν ξέρω τι λέω. Η οργή με παρέσυρε και βγήκα από τα όριά μου. Το παράκαμα, γυναίκα. Ξέρεις, πώς να σου το πω, όλη η Ελλάδα μισεί θανάσιμα την καταραμένη κόρη του Δία. Σε παρακαλώ, δείξε λίγη κατανόηση και συγχώρεσέ με για όσα σου πέταξα κατάμουτρα. Τι φταις εσύ...

Η Ελένη αρπάχτηκε από τη μεταστροφή του. Τον πλησίασε φιλικά.

-Ποιος είσαι, ξένε μου; Πες μου, θέλω να μάθω. Κι από πού ήρθες σ' αυτήν εδώ τη χώρα. Τα άλλα δεν έχουν καμιά σημασία για μένα.

-Χα! Ποιος είμαι; Κι από πού έρχομαι; Θέλεις να μάθεις, γυναίκα; Αχ, καημένη, είμαι ένας από κείνους τους δυστυχημένους Αχαιοούς που πολέμησαν στην Τροία για την περιβόητη Ωραία Ελένη της Σπάρτης. Κατάλαβες;

-Κατάλαβα και πολύ καλά μάλιστα. Έτσι πες μου! Τώρα εξηγείται γιατί μισείς τόσο την Ελένη. Τώρα το συνειδητοποιώ. Βέβαια, δεν είναι ν' απορεί κανείς αφού έρχεσαι από την Τροία! Όμως από πού κατάγεσαι; Ποια είναι η ιδιαίτερη πατρίδα σου; Πώς λέγεσαι; Μπορώ να μάθω το πραγματικό σου όνομα; Έχει μεγάλη σημασία για μένα.

-Δεν έχω κανένα λόγο να σου κρύψω τίποτα. Είμαι ο Τεύκρος, ο γιος του βασιλιά Τελαμώνα. Πατρίδα μου είναι η Σαλαμίνα, όπου γεννήθηκα και μεγάλωσα.

-Μπορώ να μάθω πώς δεν πήγες στην πατρίδα σου επιστρέφοντας από την Τροία, αλλά ήρθες εδώ στη χώρα του Νείλου; Είμαι πολύ περίεργη.